

κ.ά.): Εἶναι ώραιά ἀστοι 'Αρχαδ. Αὐτὸς εἶναι ἀστοι Τριφυλ. 'Αστοι μου! (εἰρων.) Λάστ. Συνών. ἀστρή, ἀστρο 1.

2) Γυναικεῖον κόσμημα τοῦ στήθους Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

3) Χαρταετὸς Θράκ. ('Αδριανούπ.) 4) Διαμέρισμα τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαρασσομένου σχήματος τῆς παιδιᾶς καλόγερος ἀντιτιθέμενον πρὸς ἔτερον διαμέρισμα λεγόμενον φεγγάρι Πελοπν. (Καπαρ.) 5) Πληθ. ἀστρα, ζυμαρικὸν κατ' ἀστρόμορφα τμημάτια Κέρκ. Συνών. ἀστράκι 3, ἀστρονυλλάκι 3.

ἀστριακὸν τό, Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Παξ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τῆς καταλ. -ιακός, δι' ἥν ίδ. -ιακός.

1) 'Αστρικὸν 4, διδ., ἐνθ' ἀν.: Αὐτὸς ἔχει καλὸς ἀστριακὸν Παξ. Τόμου κάνεις ἀβασκαθῆ, κράζουν ἐμένα νὰ δὸνε ξογκίσω, γιατὶ ὅλοι λένε πῶς ἔχω καλὸς ἀστριακὸν 'Αργυρᾶδ.

2) 'Αστρικὸν 8, διδ., Παξ.: Φρ. Εἶναι σ' ἀσκημο ἀστριακὸν (διατελεῖ ἐν δργῇ).

ἀστρίγκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστρίγοντος *Ιμβρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στριγκωτὸς <στριγκώνω.

'Ο μὴ κομβωθείς, ἐπὶ ἐνδύματος: Μποῦστονς ἀστρίγοντος.

ἀστρικὸν τό, πολλαχ. στρικό Κεφαλλ.

'Εκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀστρικός.

1) 'Αστρον, ἀστερισμός, ζύφδιον Θήρ. Πελοπν. ('Αρχαδ.)

2) 'Ο χαρακτήρ ἐκάστου ἀνθρώπου, ὡς προδιοριζόμενος ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῆς γεννήσεως του Σίφν. κ.ά.: 'Ἐν ἡταίριαστε τ' ἀστρικό των (ἐπὶ συζύγων ἀσυμφώνου χαρακτῆρος). 3) Πεπρωμένον, μοῖρα, τύχη πολλαχ.: Τό 'χει τ' ἀστρικό του (ἡ τύχη του τὸν προώρισεν οὕτως) πολλαχ. Τὸ ἀστρικό της ἡτανε νὰ πάρῃ πλούσιον ἀντρα Λεξ. Δημητρ. Τὸν πῆρε τ' ἀστρικό του (τὸν ηύνόησεν ἡ τύχη του) Κύθν. Πελοπν. (Δημητράν.) 'Εχει καλὸς ἀστρικὸ Ζάκ. Συνών. ἀστερικὸ 1. 4) Τὸ εὔοίωνον ἢ δυσοίωνον τῆς ἐμφανίσεως προσώπου τινὸς καθοριζόμενον ἐκάστοτε διὰ τῶν ἐπιθ. καλὸς ἢ κακὸ Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ.: Εἶχα καλὸς στρικό ποῦ δῆκα Κεφαλλ.. Μή τὸνε δάζης σπίτι σου, γιατὶ ἔχει κακὸς ἀστρικὸ Κέρκ. Συνών. ἀστρικό 1, ποδαρικό. 5) Τὸ φάσμα, ἢ σκιὰ νεκροῦ Κεφαλλ.: Τ' ἀστρικό του εἶν' ἐδῶ. 6) 'Η κανονικὴ τοῦ βίου σειρά, τάξις Χίος (Νένητ.): Αὐτὸς ἔχει χαμένο τ' ἀστρικό του. 7) Νοῦς Χίος (Βολισσ.): Χάνει τ' ἀστρικό του. 8) Πρόσκαιρος μανία προερχομένη, ὡς πιστεύεται, ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων, ὑστερισμός, νευροπάθεια Θήρ.: Τοῦ 'ρθε τ' ἀστρικό του Θήρ. Συνών. ἀστέρας 7, ἀστερικό 2, ἀστριακό 2.

9) Κεραυνὸς Κίμωλ. Κύθν.: 'Ηλεσε τ' ἀστρικό καὶ τὸν ἥκαψε. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 2. 10) Σφοδρὸς ἄνεμος, ἀτμοσφαιρικὴ ταραχὴ Εύβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ.) Μεγίστ. —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: 'Επλασε ἔνα ἀστρικό τοι αὐτερα ἀρχίνησε τὸ στραφτωμπούμπούνισμα Κουρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ερωτόκρ. Δ 1827 (εκδ. ΣΞανθουδ.) «καὶ κάμ' ἀντάρα καὶ βροχὴ κι ὁ οὐρανὸς μαυρίσῃ ... | καὶ τὰ στοιχεῖα ἀνεκαταθοῦν καὶ τ' ἀστρικὰ μανίσου» 11) Ζημία, κακὸν Βιθυν. Προπ. (Κύζ.): Τ' ἀστρικό ποῦ μοῦ 'κανε! Βιθυν.

ἀστρίμμωχτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀστρούμμωχτα Λεξ. Δημητρ. ἀστρίμμωτα Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀστρίμμωχτος.

1) 'Ανευ συμπιέσεως ἐνθ' ἀν.: "Ολα τὰ ροῦχα χώρεσαν 'ς τὸ μπαοῦλο ἀστρίμμωχτα. Χωρέσαμε δῆλοι 'ς τὸν καναπὲ ἀστρίμμωχτα. Βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀστρίμμωχτα πολ-

λαχ. 2) Χωρὶς ἡθικὴν πίεσιν, χωρὶς ἐξαναγκασμὸν ἐνθ' ἀν.: 'Αστρίμμωχτα ποτὲ δὲ μολογάει δικλέφτης Λεξ. Δημητρ.

ἀστρίμμωχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστρούμμωχτος Λεξ. Δημητρ. ἀστρίμμωτος Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στροιμμωχτός.

1) 'Ο μὴ στριμμωχθείς, δι μὴ συμπιεσθείς ἐν στενῷ χώρῳ ἢ ἐν συνωστισμῷ ἐνθ' ἀν.: 'Αστρίμμωχτα ροῦχα. Ταξιδέψαμε ἀστρίμμωχτοι. 2) 'Ο μὴ πιεσθείς ἡθικῶς, δι μὴ ἐξαναγκασθείς ἐνθ' ἀν.: "Οσο τὸν ἀφίνεις ἀστρίμμωχτο δὲ θὰ σὲ πληρώσῃ Λεξ. Δημητρ.

ἀστρινος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀστρινὸς Λεξ. Βλαστ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινος.

'Ο δμοιάζων πρὸς ἀστρον Λεξ. Δημητρ. 'Η λ. καὶ ὁς ὄνομα ἀνδρὸς Κάρπ., ὄνομα κριοῦ Λεξ. Βλαστ. Τὸ θηλ. 'Αστρινὴ ὄνομα προβατίνας Πελοπν. (Καστρ.) 'Αστρινὰ ὄνομα γυναικὸς Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'Αστρινω ὄνομα γυναικὸς ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3, 33.

ἀστρίτης δ, κοιν. ἀστρίτ's βόρ. ίδιωμ. ἀστίτ's Σαμοθρ. ἀστρίτας Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Παξ. κ.ά. ἀστρίτα Τσακων. ὀστρίτης Ήπ. οὐσιρίτης Εύβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) κ.ά. ἀστρίτα ἡ, Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιτης.

Πβ. τὸ ἀρχ. ἀστρερίτας.

1) 'Ο ὄφις ἔχις διάμοδύτης (vipera ammodytes) τῆς οἰκογενείας τῶν ἔχιδῶν (viperidae) κοιν.: 'Εχει μάτια σὰν ἀστρίτης ἢ ἀστρίτη (ἔχει βλέμμα ζωηρὸν καὶ διαπεραστικὸν) πολλαχ. 'Εχει τὸ μάτι τ' ἀστρίτη Πελοπν. (Λάστ.) Τήραι σὰν τὸν οὐσιρίτη Στρόπον. Μὲ τήραζ-ζε ἴδια τὸν ἀστρίτη Εύβ. (Κουρ.) 'Οροῦρ ἔη σὰν τὸν ἀστρίτα (βλέπει σὰν τὸν ἀστρίτη) Τσακων. Δὲν τὸ βλέπεις τί πονηρὰ ματάκια ποῦ τά 'χει; σὰν ἀστρίτες! ΠΝιρβάν. 'Η ζωὴ τοῦ δρόμ. 23 Όχιλα κι ἀστρίτης νὰ σὲ φάῃ! (ἀρά) Πελοπν. (Αἴγ.) || Παροιμ.

"Αν σὲ δακώσω 'γώ ἢ δχιά, | ἔχεις καὶ παρηγορά, ἀν σὲ δακώσ' διθείσ μ' ἀστρίτης, | πάρτε φτυάρια καὶ 'ξινάρια Πελοπν. || Ἀσμ.

Οἱ φίλοι φίδια γίνονται κι ἀστρίτες καὶ σὲ τρώνε αὐτόθ.

Φίδι νὰ φάῃ τὴ γλῶσσά της κι ἀστρίτης τὴ λαλιά της Ιθάκ. —Ποίημ.

Θηλεὶα κι ἀστρίτης 'ς τὸ λαιμὸ τ' ἄγιο τον πετραχήλι ΑΒαλαωρ. Εργα 2,89. Συνών. ἀμμοδύτης 3, ἀστρίτης, ἀστρίτησ, ἀστρίτησ 2, ἀστρίτησοχιά, ἀστρίτογαλιά.

2) 'Επιθετικ., δι ἔχων ζωηρὸν τὸ βλέμμα, εύφυης Αθήν. (παλαιότ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Λάστ.): 'Ἀσμ.

*Ηρθε μιὰ ψηλὴ λιγνή, | ἀστρίτης καὶ φεγγίτης Αθήν. (παλαιότ.) Πβ. ἀνοιχτομάτης. 2) 'Ο ὄφις ἐλαφίς ἡ τετράρροδοβδος (elaphis quadrilineatus) τῆς οἰκογενείας τῶν κολουθριδῶν (colubridae) ἐνιαχ. [**]

ἀστρίτι τό, ἀμάρτ. ἀστρίτ' Μακεδ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀστρίτης.

'Αστροίτης 1, διδ.: 'Ἀσμ.

Μάγειροι, μαγειρέψετε τριῶν φιδιῶν κεφάλια, τῆς δχεντρας καὶ τ' ἀστρίτιον καὶ τῆς μονομερίδας.

ἀστρίτσης δ, Ήπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τῆς καταλ. -ιτης.

'Αστροίτης 1, διδ.

ἀστρίτσι τό, ἀστρίτσιν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀστρίτσιν Ηπ. (Δρόβιαν.) Κάρπ. κ.ά. ἀστρίτος Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κρήτ. κ.ά. —Λεξ. Δημητρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστρο διὰ τῆς καταλ. -ίτσι.

1) Μικρὸν ἄστρον, ἀστερίσκος Κάρπ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀσμ.

Μ' ὡς γιὰ τὸ φιλικό τῆς ἄστρο δὲν ἥβγε,
μόνον ἔναν ἀστρίτσιον 'σ τὴν ἀνατολὴ
θελὸ καὶ βουλκωμένο κι ἀτεγνώδιμο
Κάρπ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀστρού οὐδι. β) Ἀστρον

Ιόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀσμ.

Ἄστριτσια μ' χαμηλώσετεν, | φεγγάρι μ' κάθα ἔλα

Κερασ. γ) Ὁ αὐγερινὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κρήτ.: Ἀσμ.

Ἄστροι μου κι ἀστρίτσιοι μου κι αὐγεριτέ,

τι ταχεὰ ἔημέρωσες 'σ τὴ γειτονιά;

Ζαγόρ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀστρομερίτης. 2) Ὁ δφις
ἀστρίτης 1, δ ίδ., Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: Φρ. Ἀστρίτσιοι ποῦ μ' ἔφαγε! (ἐπὶ συμφορᾶς. Συνών.
φρ. φίδι ποῦ μ' ἔφαγε!) Δρόβιαν. Εἴναι ἀστρίτσιοι (πολὺ^ν
ζωηρός, εὐφυής) Ἡπ. Τάχει ἀστρίτσια (ἔνν. τὰ μάτια τοι,
συνών. τῇ προηγούμενῃ) || Ἀσμ.

Ἐβαλε καὶ μαγείρεψε τριῶν φιδιῶν κεφάλια,
τοῦ ἀστριτσοῦ καὶ τῆς ὁχιᾶς καὶ τῆς μονομερίδας
αὐτόθ.

Τσαπὶ καὶ φηγάρι ἀρπαξε καὶ 'σ τὸ βουνὸ εὐρέθη,
βγάζει ἀστρίτσιοι παρδαλὸ κι ὁχιὰ μὲ δυὸ κεφάλια
αὐτόθ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστρίτσιοι καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.

ἀστριτσοχιὰ ἡ, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀστρίτσιοι καὶ ὁχιά.

Ο δφις ἀστρίτης 1, δ ίδ., ἔνθ' ἀν.: Γνωμ.

Ἄν σὲ φάη ἀστριτσοχιά, | σύμμασε βοτανικά.

Ἡπ.

ἀστριφτα ἐπίρρο. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀ-
στριβα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστριφτος.

Χωρὶς στρίψιμον.

ἀστριφτος ἐπίθ. κοιν. ἀστριφτονς βόρ. ίδιωμ. ἀ-
δουφτε Τσακων. ἀστριφτος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. στριφτός.

1) Ο μὴ κλωσθεὶς κοιν.: Ἀστριφτο μαλλί-μετάξι-μπαμ-
πάκι - νῆμα - σκοινὶ κττ. κοιν. Ἀστριφτο στημόνι Μέγαρ.
Κλωνὰ ἀστριβη Βούρβουρ. Ἀρπεδόνα ἀδουφτε Τσακων. || Φρ.
Ἐπάντρεψε τὴν κόρη τῆς μ' ἀστριφτη κλωστὴ (ἄνευ δυσχε-
ρειῶν) Πελοπν. (Δημητράν.) 2) Ἐκεῖνος τὸν δόποιον δὲν
δύναται τις νὰ συστρέψῃ Λεξ. Δημητρ.: Ἀστριφτο σίδερο.

ἀστριφωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστριφωτονς βόρ. ίδιωμ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. στριφωτός.

Ο μὴ στριφωμένος, δ μὴ περιερραμένος, ἐπὶ ἐνδυμά-
των ἔνθ' ἀν.: Ἀστριφωτος γιακᾶς. Ἀστριφωτο μαρίκι σύνηθ.
Ἀντίθ. στριφωμένος (ίδ. στριφώνω), στριφωτός.

ἀστρο τό, ἀστρον Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀστρον Πόντ.
(Σύνομ. Τραπ.) ἀστρον Λυκ. (Λιβύσσο.) ἀστρὸν Πόντ.
(Τραπ. κ.ά.) ἀστρον Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Σταυρ.) ἀστρο
κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Σύλατ. Φάρασ.) Πόντ.
(Ζησιν.) ἀστρο Πόντ. (Οἰν.) ἀστρον βόρ. ίδιωμ. ἀστονον
Σαμοθρ. ἀστρος Ἀθην. (παλαιότ.) Καππ. (Αραβάν.)
ἀστρος δ, Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Σαράχ. Τραπ.) ἀστρος
Πόντ. (Οἰν.) ἀστρο Πόντ. (Οφ. Σαράχ.) Πληθ. ἀστρο
Ἡπ. (Ιωάνν.) Θράκ. (Αἰν.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κεφαλλ.
Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσο.) Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.
(Αμισ.) Σύμ. Τῆλ. ἀστρα Πόντ. (Αμισ. Κερασ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀστρα Πόντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ἀστρον. Ὁ τύπ. Πόντ. ἀστρο δην
κατὰ τὸ αὐτόθι ἥλιον, δ ἐκ τοῦ ἥλιος, τὸ δὲ ἀστρο εν
δην καὶ δ ἥλιον τοῦ σεις εἰς ε.

1) Ἀστρον κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Αραβάν.
Σύλατ. Φάρασ.) Πόντ. (Αμισ. Ζησιν. Κερασ. Κρώμν. Οἰν.
Οφ. Σάντ. Σαράχ. Σούρμ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀστρο
θαυμό - λαμπερό. Βγῆκαν τ' ἀστρα. Τ' ἀστρα λάμποντας τὸν
οὐρανὸ κοιν. Τ' ἀστρα παιζοντες (μαρμαρίδουν) Νάξ. (Σαγκρ.)
|| Φρ. Ἀστρο τῆς ἡμέρας ἡ ἀστρο τῆς αὐγῆς (δ αὐγερινὸς)
πολλαχ. Τὸ ἀστρο τῆς τραμουντάνας (δ πολικὸς ἀστήρ) πολ-
λαχ. Τοῦ πουνέτη τ' ἀστρον (δ ἐσπερος) Λιβύσσο. Τὸ ἀστρο
τῆς νύχτας (ἡ σελήνη) Κρήτ. (Σφακ.) Ἐχασε τ' ἀστρο τῆς
τραμουντάνας (ἔχασε τὴν κατεύθυνσί του. Συνών. φρ.
ἔχασε τὸ δούσον λα) Κεφαλλ. Πάτρ. κ.ά. Νὰ σρήσῃ
τ' ἀστρο σου! (νὰ ἀποθάνῃς!) Κύπρ. Γυρεύει τ' ἀστρα (ἐνν.
τὴν ἡμέραν, ἦτοι ζητεῖ ἀδύνατα) Κεφαλλ. Ρίχνω τ' ἀστρα
(μαντεύω διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστρων) Πελοπν.
(Αἴγ.) Μιλεῖ μὲ τ' ἀστρο (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κεφαλλ.
Αὐτὸς πιάνει τ' ἀστρα (ἐπὶ ἵππου δρομαίως τρέχοντος καὶ εἰς
ἥψος πηδῶντος) Ιων. (Κρήν.) Αὐτὴ κατεβάζει τ' ἀστρα (ἐπὶ πολυμηχάνου γυναικὸς) Μάν. Πέταξι 'σ τ' ἀστρα (ἔγινε ἔξω
φρενῶν) Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Τ' ἀσπρα κατεβάζοντας τ' ἀστρα
(διὰ τῶν χρημάτων τὸ πᾶν εἶναι κατορθωτὸν) κοιν. || Πα-
ροιμ. Πέσαν τ' ἀστρα καὶ τὰ φάγαν τὰ γρούντα (ἐπὶ ὑψηλῶν
ἀξιωμάτων περιελθόντων εἰς ἀναξίους) Σκῦρ. Ἐπέσαν
τ' ἀστρα κ' ἔφάν τα οἱ δοῖροι (ἐπὶ ἀνθρώπων ὑψηλῆς περιω-
πῆς οἵτινες ἔξεπεσαν) Ρόδ. || Αἰνιγμ. Κλίθω καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ σωρεύω τ' ἀστρα (ἡ λεπτοκαρέα. κλίθω καὶ κλίνω
κάτω) Τραπ. || Ἀσμ.

Σὰν ἥλιος λάμπτ δ μαῦρος του, σὰν ἀστρη ἡ φορεσιά δου
Κρήτ.

Πὸ οὐλα ν' ἀστρη τῶν ἀστρῶν τὸν ποσπερίτην θέλω,
γιὰ νὰ μοῦ φέντζη τοὶς αὐκὲς νὰ πάω τιδεῖ ποῦ θέλω
Κύπρ.

Ἐπῆροαν τ' ἀστρη τὸ νερό, τὰ νέφη τὸ πηάδι,
ἐπῆροαν τὸ σταματάκι μον οἱ νυχτοπαρωρῆτες
Τῆλ.

Βάλλει τὸν ἥλεν πρόσωπον, τὸ φέγγον ἐμπροκάρδιν,
βάλλει τ' ἀστρεν τ' ἔξιασπρον ἀνάμεσα 'σ ο' ὀφρύδα
καὶ πάει Ἐλένε 'σ σὴ χαράν, λαλεῖ τὴν τραφωδίαν

Σταυρ. Ἡ λ. καὶ ἐπὶ προσώπουν ὥραίου ἡ προσφιλοῦς σύνηθ.:
Εἴναι ὥραία ἀστρο σύνηθ. || Ἀσμ.

Ποῦ πάς, πουλλάκι μον γλυκό, ἀστρο μον ζηλεμένο,
ποῦ πάς, φεγγάρι μον λαμπρό, σπαθὶ ξεγυμνωμένο;
Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἄχι καὶ ποῦ ναι τ' ἀστρο μον τὸ λαβιρὸ νὰ φέζη
τὴ δορεμένη μον καρδιὰ νὰ μοῦ τὴ θεραπέψῃ
Κρήτ.

Ἀστρο, γλυκό μον ἀστρο, τὴ νεότη μον λυπήσου
καὶ μὴ μ' ἀφήσης ἔρμο 'σ τὸ πέλαο νὰ καθῶ

Κεφαλλ. Συνών. ἀστρή, ἀστρὶ 1. β) Ὁ αὐγερι-
νὸς (σχῆμα κατ' ἔξοχην) σύνηθ.: Ὦραίος σὰν τὸ ἀστρο
σύνηθ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀστρομερίτης. γ) Ἡ
σελήνη Κρήτ. 2) Τὸ ἀστρον ὑπὸ τὸ δόποιον γεννᾶται
ἔκαστος ἀνθρωπος καὶ τὸ δόποιον καθορίζει τὴν τύχην του
ἡ τὸν χαρακτῆρα του σύνηθ. καὶ Πόντ.: Ἐγεννήθηκε μὲ
τ' ἀστρο του. Εἴναι γεννημένος σὲ καλὸ ἀστρο. Ἐγεννήθηκε σὲ
κακὸ ἀστρο πολλαχ. Ὁ καθένας ἔχ' τ' ἀστρο τ', δοσος κόσμος
είναι 'σ τὴ γῆ, τόσα ἀστρα είναι 'σ τὸν οὐρανὸ Θράκη. Τὸν ἐπῆρε
ἀπὸ καλὸ ἀστρο (τὸν συνεπάθησε) Κάρπ. Κρήτ. || Φρ.
Τ' ἀστρο σ' θελ' κὸν ἔν' (θελ' κὸν = θηλυκὸν καὶ μεταφ.
εὐνοϊκὸν) Πόντ. || Παροιμ. Λὲν ἐσμεῖξα δ' ἀστρα των (ἐπὶ^ν
ἐριζόντων συζύγων δι' ἀσυμφωνίαν χαρακτήρων) Κρήτ.

